

Borc

Kənddən gələndə
özümlə gətirdim yolları...
Sözün qapısında qul oldum
ürəyi -ayaqyalın...
Hələ də borcunu
qaytarmaq istəmir
ayaqlarım.
Xəcalətin istisində
gözümdə üşüyən yolların
əllərini isidirəm il boyu.
Alın tərilmə
baxışlarımı suvarıram,
eyni rəngdə qalır
yolların yası, toyu.
Ovcuma diz çökür başım,-
alın yazımı oxumaq istəyirəm əlimlə.
Hələ ki,
gizlənpaç oynayıram ölümlə...

Təsəlli

Bax, beləcə...
ömür pıçılıyla ötür
yanımdan,
sükutun göz yaşını
ahnan silir dodaqlarım.
Vaxtın əli cibimdə
ömrü xərcleyib gedir,
mənə qalan xatirələrdi
hamısı da köhnə-köşkül...
Yarpaqlar ölür bir-bir,
torpağa düşür dua kimi-
Payız dirilir...

Abdulla kişi

Abdulla kişi
tək ayaqla qayıtmışdı davadan,
sağ ayağının yerində
qoltuq ağacı dururdu.
Xəyalında gündə yüz yol
ağac dibi belləsə də,
ağaclarının çoxu qurudu.
Hələ çox yaşayardı,
qorxdu ki, bu nisgilə dözməyib
qoltuq ağacı çiçək açsın.
Və bir gün
yır-yığış eləyib getdi
sağ ayağının dalınca.